

În lumea alpinismului american, se spune că „o bună pregătire pentru ascensiunea pe **McKinley** înseamnă o reușită sigură pe Everest”. Rangerii de la Parcul Național Denali știu de ce fac aceste afirmații... Dintre cele 7 vârfuri cu cea mai mare înălțime de pe fiecare continent, **Denali** este considerat cel mai dificil sub aspectul temperaturilor extreme, care pot oscila, pe parcursul a 3-4 ore, în sezon, de la maxime toride, de peste 30-35°C până la minime extreme ce depășesc în mod obișnuit limita de **-40° Fahrenheit sau Celsius la nici 4000 de metri** altitudine și care coboară, vara, până la -55 sau -60° Celsius. McKinley este, de asemenea, al doilea vârf din cele 7, ca dificultate tehnică. Pe ruta **West Buttress**, sub șaua de la 5000 de metri, se află o porțiune susținută, de aproximativ 750 de metri, care necesită ascensiunea pe corzi fixe.

Lanțul muntos Alaska – vedere aeriană

Cea mai mare expediție românească pe McKinley – din 8 membri participanți la expediție, 7 au reușit să atingă vârful în condiții de vreme neprielnică

În perioada **28 mai – 28 iunie 2010**, o echipă formată din 7 alpiniști români și un american, au participat la **Expediția Romania Denali 2010**, soldată cu atingerea vârfului de către 7 dintre membrii expediției și realizarea unor premiere românești pe rute tehnice, între care ruta West Rib, abordată de Marius Gane și Teofil Vlad și celebrul traseu „Cassin”, realizat, solo, de către Cosmin Andron.

De la **Clubul Alpin Român**, la această expediție au luat parte 2 argeșeni:

- **Alexandru Halibei**, președintele **Secției Pitești** a **Clubului Alpin Român**, care a reușit, în această expediție, ascensiunea pe cel de-al 3-lea vârf (după Elbrus și Aconcagua) din circuitul „7-Summits”;
- **Camelia Manea**, redactor-șef adjunct la revista „**România pitorească**”, membru al **Secției Pitești** a **Clubului Alpin Român**, alpinistă care a înregistrat ascensiunea pe cel de-al patrulea vârf din maratonul „7-Summits”;

La expediție au mai participat:

- **Cosmin Andron**;
- **Ioana Molnar**;
- **Claudia Damoc**;
- **Tom Chew** (USA)
- **Marius Gane**
- **Teofil Vlad**

Expediția a urmat etapele standard din programul de aclimatizare. Zilnic, au fost parcurse traseele de pe ruta **West Butress** care traversează, pe rând, câmpurile de crevase, pantele flancate de versanți plini de zăpezi, gheață și seracuri, traversee abrupte, pante cu corzi fixe, creste sau zone cu cornișe. Am trecut succesiv prin 5 tabere mari, parcurgând în fiecare zi diferențe de nivel cuprinse între 950 de metri și 1175 de metri. Astfel:

- Ziua 1: **Kahiltna Base Camp** (Denali International Airport), 2200m;
- Ziua 2: **Ski Hill** (prin Heartbreak Hill), 2375m;
- Zilele 3-4: **Motorcycle Hill** (prin Kahiltna Pass), 3350m;
- Zilele 4-6: **Basin Camp** (prin Squirrel Point și Windy Corner), 4330m;
- Ziua 7: **High Camp** (prin Headwall, urmând o porțiune tehnică, pe o pantă de 50°, echipată cu corzi fixe și apoi o creastă expusă prin Washburn s Thumb), 5245m;
- Ziua 8: **Summit – Mount McKinley, South Peak** (6194m)

Mount McKinley – 6194 m – față de anul trecut, muntele s-a mai înălțat cu 1 metru

În data de **8 iunie 2010** a avut loc ascensiunea finală care necesită 6-8 ore de urcuș constant și parcurgerea a 950 de metri de diferență de nivel. La orele 20.45 (ora Statului Alaska), pe un vânt năprasnic, au ajuns pe vârf Alexandru Halibei, Camelia Manea și Tom Chew. Camelia Manea și Tom Chew au suferit degerături de gradul III la mâini și la picioare și au fost sfătuiți de medicul de la Basin Camp să părăsească ghețarul cât mai repede cu putință. Revenirea în Tabăra de bază a durat 2 zile, pe vreme deosebit de aspră, urmată de alte 3 zile de așteptare, cu zboruri anulate unul după altul și cu probleme din ce în ce mai mari cauzate de degerături și împuținarea rezervei de hrană și combustibil.

Denali International Airport – 2200m

Ce ar trebui să știm înainte de o ascensiune pe Denali?

1. Pentru a culege informațiile de care avem nevoie, e bine să accesăm din timp paginile website autorizate, în special cele oficiale, ale Parcului Național Denali. Cele mai bune surse sunt:

- www.7summits.com
- www.nps.gov/dena/home/mountaneering

De aici se poate descărca și ghidul oficial (disponibil în 8 limbi) și formularul de înregistrare în vederea obținerii permisului.

2. O expediție pe Denali este destul de costisitoare (costă în jur de 1000 de Euro zborul București-Seattle-Anchorage, 500 de USD transferul de la Talkeetna la Denali International Airport, 200 USD permisul, mai sunt o mulțime de cheltuieli legate de cazare, transport, rezervă de hrană și combustibil...); de aceea, ar fi indicată întocmirea unei liste de priorități, în care, pe mai multe coloane, să includem:

- ce am?
- ce cumpăr?
- bugetul pe care-l am la dispoziție?
- costuri pentru materialele absolut necesare?
- ce se poate împrumuta?

3. Cu cel puțin 60 de zile înainte de data plecării, se face înregistrarea pentru obținerea permisului. Singura autoritate avizată în acest sens este la **Talkeetna Rangers' Station** (*Registration Contact Information*), PO Box 588, Talkeetna, Alaska, 99676, USA ; Tel. (907)733 22 31; E-mail dena_talkeetna_office@nps.gov ;

Anual, se emit până la 1500 de permise. Pentru fiecare echipă înregistrată se întocmește un dosar (noi am primit numărul 1235), se face instructajul înainte de plecarea pe ghețar (proiecții în Power-point în care este prezentată ruta vizată), se distribuie pungi pentru resturi menajere și pentru "deposit" și, la 2-3 membri ai expediției se repartizează câte un "human waste can", care trebuie predat la întoarcere, exact așa cum se predă echipamentul și arma la finele stagiului militar. E o măsură de siguranță și o precauție pentru ca totul să rămână curat după plecarea de pe ghețar. Nerespectarea regulilor de igienă atrage plata unei amenzi de 250 USD pe loc, lucru care i s-a întâmplat unuia dintre români chiar în ultima zi. Rangerii nu discută în caz de abatere!

4. Cu cel puțin 90 de zile înainte e bine să fie procurate biletele de avion. Avansul este rambursabil în cazul neobținerii vizei. Noi am apelat la GTS International, sunt flexibili, au multă disponibilitate și poți alege ruta sau schimba data de întoarcere în funcție de nevoi.

5. Cu cel puțin 30 de zile înainte de plecare, e bine să fie încheiate operațiunile legate de viză (pașaport valabil cel puțin 6 luni după data prezumtivă a întoarcerii, taxa de interviu, pașii care trebuie urmați la înregistrarea electronică a datelor premergătoare programării la interviu – toate datele sunt pe situl ambasadei USA);

6. La Anchorage se stă 1-2 zile pentru aprovizionare. Cazarea la hotel se face numai în avans, altfel există riscul real de a nu găsi locuri.

7. Drumul de la Anchorage la Talkeetna implică închirierea unui microbuz. În funcție de încărcătura mașinii, drumul tur-retur poate costa 100-120 USD de persoană, uneori chiar mai mult...

Serviciile *Rent-a-car* pot fi destul de costisitoare în nordul Americii, mai ales în sezon. În Alaska sunt orașe mici, cu putere economică limitată, bazate mai mult pe potențialul turistic.

8. La Talkeetna se primesc permisele personal, eliberate pe baza pașaportului și a invitației primite de la **Rangers' Station (Registration)**;

9. Invitația permite retragerea unuia dintre membrii expediției (dar avansul nu este rambursabil) sau înscrierea unui nou membru; noi am avut o singură retragere.

10. Asigurarea medicală este obligatorie. În cazul meu s-a dovedit chiar necesară! La altitudine, pot apărea o mulțime de probleme, simptome aparent ne semnificative pot crea stări de disconfort sever și imposibilitatea de a mai urca.

Verificați dacă aveți nevoie de un anumit tip de vaccin (dacă aveți unele afecțiuni cronice cunoscute sau anumite forme de alergie).

Basin Camp -4300m – pe fundal: Mount Foraker, al doilea munte ca înălțime, după McKinley

Un munte pentru alpinistii antrenați

Muntele **McKinley** domină Alaska, fiind cel mai vizitat munte din America de Nord. Temperatura minimă extremă înregistrată oficial în zona masivului a fost de -57°C , însă s-au raportat în mod repetat minime care au coborât și sub -63°C , ceea ce conferă muntelui caracterul de mare dificultate. Minimele înregistrate la vârf, dublate de ferocitatea vânturilor și de viscol, sunt comparabile cu temperaturi de pe masive de peste 7500-8000 de metri. Escaladarea acestui gigant care te poate îngheța instantaneu este o piatră de încercare pentru alpinistii cu experiență de pe toate meridianele. Oficialitățile de la Parcul Național Denali recomandă ferm o pregătire serioasă înainte de ascensiunea pe Denali sau oferă echipe bine antrenate care să conducă grupurile în ascensiuni organizate, de 17-21 de zile, în funcție de condițiile meteo și de starea clienților; toate acestea decurg

după o pregătire prealabilă de 2-3 zile petrecute în tabăra de bază, timp în care alpiștii, indiferent de vârstă și de condiția fizică, învață sau repetă mersul în grupuri de 2-3-4 persoane legate în coardă, echiparea saniei, salvarea din crevase, urcarea pe blocoare, oprirea în piolet ș.a.

Creasta somitală, expusă vânturilor puternice și temperaturilor extrem de scăzute

Ce ar trebui să facem înainte de ascensiunea pe Denali?

1. o consultație medicală care să vizeze:
 - electrocardiograma la efort;
 - o radiografie pulmonară;

- verificarea stării stomacului (schimbarea dietei, cumulată cu solicitările fizice și tulburările generate de adaptarea la noul fus orar poate aduce surprize de proporții – v. Cazul Lenți Bulăreanu pe Aconcagua);
- o vizită de rutină la dentist (personal, atât Aconcagua, cât și McKinley, mi-au creat probleme dentare, un stress în plus și... mai multe cheltuieli la întoarcere)

2. Începerea unui program riguros de pregătire fizică și mentală, incluzând, alternativ, atât programul la sală (fitness, aerobic), cât și programul în aer liber (alergare, înot, anduranță);

3. Cântăriți tot echipamentul înainte de plecare, decideți ce ar mai trebui cumpărat pentru a îmbunătăți raportul volum-greutate, renunțați la lucrurile în plus, fără a lăsa deoparte echipamentul de strictă necesitate (din experiența proprie: acesta a fost muntele pe care am folosit absolut tot ce am cărat în rucsac!).

Luați legătura cu partenerii de expediție pentru a împărți bagajul suplimentar pe avion și a diminua costurile de supragreutate.

4. Echipamentul de dormit!!!

În Alaska e friiiiiig! Dacă te uiți la termometru, îți spui pe loc: „Pun totul pe mine!”. În principiu, un sac de dormit garantat pentru -29C (= -20F) poate fi de ajuns, însă friguroșii ar trebui să opteze fără ezitare pentru unul de -40-50C (= -40F). Suplimentar, se mai poate folosi și un *microfleece termal liner*. Atenție la izolația termică! Un Thermarest ¾ combinat cu un izopren sunt formula ideală. Eu am avut doar un izopren poros de la „Himalaya” (foarte bun!) și sacul de dormit donat de la Expediția EVEREST 2003, care-și mai face încă datoria (Thank you, David!!! You're a great man.). La disperare, se mai pot ad[uga pufoaica, pantalonii de puf, șosete de puf, căciuli, mănuși... În High Camp am folosit toată „artileria grea”.

Bergsschrund – crevasa care separă ghețarul mobil de Masivul Denali (4650m) – mai sus încep corzile fixe!

5. O problemă de strategie... BOCANCI!

a) În locul plasticilor cu gheață interioară, ar fi de preferat ghetele de altitudine cu suprabocanci și parazăpezi integrate (v. modelele One Sport – Millet, Scarpa sau La Sportiva). Atenție! Dacă optați, totuși, pentru plastici, uscați-vă gheata interioară în sacul de dormit înainte de ascensiunile la altitudine mai mare de 4000 de metri și, mai ales, în ziua cu vârful. Ghetele umede înseamnă degerături sigure!

Folosiți, de asemenea, pudră pentru picioare.

b) Asigurați-vă că aveți ghete suficient de încăpătoare! După efort susținut, la altitudine, picioarele se umflă. Încălzitoarele ocupă și ele spațiu în bocanci. O gheață fixă înseamnă blocarea circulației sangvine la extremitatea piciorului și necrozarea țesutului datorită înghețării. Nici ghetele prea largi nu sunt bune. Pe lângă degerături, pot apărea și pungi de lichid, de la bătăături, iar acestea sunt o cauză frecventă a infecțiilor.

După ce am suferit degerături, am fost nevoită să renunț la gheata interioară (mă strângea îngrozitor!) și să-mi pun în locul ei niște șosete de puf. Medicul de la Basin Camp mi-a spus că e cea mai bună soluție pentru picioarele mele, altfel ajung la amputarea degetelor.

c) O problemă de logistică a transportului și de consum de efort este greutatea bocancilor. Se spune că un kilogram în plus în picioare înseamnă vreo 5 în spinare!!! În principiu, greutatea ghetelor poate diminua proporțional cu creșterea prețului...

6. Măinile sunt în deplină siguranță cu 3 perechi de mănuși: o pereche de mănuși subțiri (windstopper), una de mănuși de schi și o pereche de supramănuși de puf. Eu am folosit o pereche de mănuși Makalu, cumpărate de la Mendoza, înainte de Aconcagua. A fost de ajuns, n-am mai folosit încălzitoare.

7. Echipament tehnic pentru West Butress:

- piolet de gheață sau piolet semitehnic;
- blocator – pentru corzile fixe de la Headwall;
- ham – ideal ar fi un ham ușor, de ghețar;
- coardă, cel puțin 2 Prusice (5-6mm) pentru asigurarea pe ghețar, mai ales în zonele marcate pe hartă cu câmpuri de crevase;
- aprox. 15 m de cordelină pentru legarea saniei și ancorarea corectă a acesteia;
- 2 carabiniere cu filet;
- bețe telescopice;
- anouri – cât mai multe;
- 2 pitoane de gheață;
- GPS;
- stație de emisie-recepție

Rutele mai dificile necesită mai mult echipament, adecvat traseului ales.

8. Ar fi de dorit să folosim încălzitoare pentru mâini și pentru picioare. În esență, își justifică eficacitatea, nu se aplică direct pe piele, ar fi de dorit să fie eliminate după expirarea timpului de folosire (6-10h), însă practica ne arată că nu ai nici un chef să-ți dai jos bocancii la -45C ca să scoți încălzitoarele, așa că o să te bucuri din plin de efectul lor nociv asupra tegumentelor.

The Last Frontier – o provocare!

Ascuns sub stratul gros de zăpadă, alb și tăcut, un vulcan somnolent cu aspect glaciatic, Masivul McKinley oferă vizitatorilor mult mai mult decât o simplă succesiune a celor mai înalți munți și ghețari din America de Nord. Fascinați de vasta sălbăticie arctică, alpiniștii și turiștii obișnuiți vin aici fie pentru schi la cele mai înalte cote, fie pentru ascensiuni riscante pe vârfuri și muchii greu accesibile (*Foraker, Huntington, West Rib* sau *Cassin*), fie pur și simplu pentru a vizualiza din avion în tururi de flightseeing de câte 1,5-2 h panorama Ghețarului Kahiltna și sălbaticile creste care îl flanchează. Aici e o greșală dacă ratezi vizionarea unuia dintre

cei 12 ghețari celebri, dintre care cel mai lung – Muldrow – are 56 de km, dacă nu poposești un pic să admiri panorama de neuitat a limbilor de ghețar tributare acestora, care-și trimit non-șalant brațele înghețate spre văile adânci dimprejur. Nimic nu este static, totul se transformă, căldura de peste zi face ca ghețarii să-și schimbe configurația de la o oră la alta. Dacă te oprești poți să asculți forfota de sub gheață, auzi seracurile care se sparg cu zgomot sinistru, avalanșele care curg neîncetat, ziua și noaptea, stâncile care se prăbușesc, pietrele care se fac pulbere sau șuvoaiile care sapă neîntrerupt dedesupt, erodând, cărând în străfunduri cu ele mari cantități de grohotiș, piatră, nisip. La marginea ghețarului este numai mâl, care facilitează dezvoltarea nestingherită a pajiștilor alpine, apoi încep întinsele ținuturi de tundră, silvo-tundra și fabuloasa taiga din Alaska. Vegetația specifică se compune din mușchi sau licheni, dar și din păduri de cedru, molid alb și brad dese ca peria. E un vis să ajungi să le străbați și să simți mirosul vegetației pline de viață!

Totem

Elan în Tundra de Lângă Cercul Polar de Nord

The Last Frontier – o provocare!

Ascuns sub stratul gros de zăpadă, alb și tăcut, un vulcan somnolent cu aspect glaciar, Masivul McKinley oferă vizitatorilor mult mai mult decât o simplă succesiune a celor mai înalți munți și ghețari din America de Nord. Fascinați de vasta sălbăticie arctică, alpiniștii și turiștii obișnuiți vin aici fie pentru schi la cele mai înalte cote, fie pentru ascensiuni riscante pe vârfuri și muchii greu accesibile (*Foraker, Huntington, West Rib* sau *Cassin*), fie pur și simplu pentru a vizualiza din avion în tururi de flightseeing de câte 1,5-2 h panorama Ghețarului Kahiltna și sălbaticile creste care îl flanchează. Aici e o greșeală dacă ratezi vizionarea unuia dintre cei 12 ghețari celebri, dintre care cel mai lung – Muldrow – are 56 de km, dacă nu poposești un pic să admiri panorama de neuitat a limbilor de ghețar tributare acestora, care-și trimit non-șalant brațele înghețate spre văile adânci dimprejur. Nimic nu este static, totul se transformă, căldura de peste zi face ca ghețarii să-și schimbe configurația de la o oră la alta. Dacă te oprești poți să asculți forfota de sub gheață, auzi seracurile care se sparg cu zgomot sinistru, avalanșele care curg neîncetat, ziua și noaptea, stâncile care se prăbușesc, pietrele care se fac pulbere sau șuvoaiile care sapă neîntrerupt dedesupt, erodând, cărând în străfunduri cu ele mari cantități de grohotiș, piatră, nisip. La marginea ghețarului este numai mâl, care facilitează dezvoltarea nestingherită a pajiștilor alpine, apoi încep întinsele ținuturi de tundră, silvo-tundra și fabuloasa taiga din Alaska. Vegetația specifică se compune din mușchi sau licheni, dar și din păduri de cedru, molid alb și brad dese ca peria. E un vis să ajungi să le străbați și să simți mirosul vegetației pline de viață!

Cifre de palmares:

1. Ascensiunea pe Mount McKinley necesită un efort mai susținut decât urcușul pe Everest, datorită **diferenței totale de nivel de aproape 5500 de metri**, vizibilă de la bază la vârf. Cu toate că cel mai înalt munte de pe glob are cu 2700 de metri mai mult decât McKinley, ascensiunea sa începe de la nivelul Platoului tibetan, adică de la aproximativ 5200 de metri – altitudine la care, în prezent, este situată tabăra avansată (High Camp), ultimul punct de plecare către vârful Denali (McKinley), după ce, în prealabil, s-a pornit de la o altitudine de 2025 de metri, trecând succesiv prin celelalte 3 tabere principale.

2. Mount McKinley este, de asemenea, caracterizat de persistența temperaturilor extrem de scăzute. Un termometru lăsat la altitudinea de 4.600 de metri timp de 19 ani a înregistrat, la un anumit moment, incredibila temperatură de $-100^{\circ}\text{Fahrenheit}$ (adică -73.3°C). Atât statisticile mai vechi, cât și cele noi, includ gigantul McKinley în topul celor mai friguroși munți de pe glob. Frisoanele, sindromul hipotermic, degerăturile sunt destul de frecvente pe McKinley, în ciuda echipamentului performant.

3. La ecuator, un munte de talia lui McKinley ar avea doar 47% din concentrația de oxigen caracteristică pentru nivelul mării, însă, din cauza latitudinii, a presiunii specifice și a microclimatului creat de propriul său vârf, concentrația înregistrată a fost chiar mai mică (42%). De aceea, cazurile de rău de altitudine, vertij, cefalee, stare de vomă sunt mai frecvente decât pe Aconcagua, Argentina (6962m).

Pe traverseul către Denali Pass – 5500 m

a consemnat: Camelia MANEA